

YPSILON PAKT UIT

Het eerste cadeau: Erkenning

Erkenning is een van de drie cadeaus die **Andries Baart** aan Ypsilon gaf tijdens het 35-jarige lustrumsymposium (zie YN1-2021). We willen inspraak, invloed, meebeslissen en meedoen. Wij, naastbetrokkenen, willen dat onze ervaringskennis meetelt, serieus wordt genomen.

Kitty van Elst beschrijft wat ze met haar bijzondere broer meemaakte toen haar moeder naar een hospice ging.

Ik had een bijzondere broer. Met een psychiatrisch ziektebeeld. Waarom ik hem *bijzonder* noem? Omdat hij een zeer belangrijke rol in onze familie had. Hij was voor al zijn nichtjes en neven een wijze raadgever, een suikeroom die op verjaardagen veel, zelfgevonden, cadeautjes meebracht en iedereen intens knuffelde. Hij had dagelijks wanen die soms de overhand namen. Hij deed vreemde uitspraken en kon heel verbeterd kijken. Maar meestal, als hij zijn medicijnen op tijd nam, was hij een wijze man. Hij is anderhalf jaar geleden overleden.

Mijn broer is contactpersoon

Het is 2 juli 2018 als ik met mijn moeder naar het hospice in Scheveningen ga. Mijn broer wacht ons op. Ze is ook bij mij in Harderwijk welkom voor haar laatste weekjes, maar dat is te ver voor mijn bijzondere broer. Hij komt al jarenlang elke dag bij haar langs om boodschappen te doen, de thuiszorg aan te sturen en te zorgen dat ze haar eten ook daadwerkelijk opeet. Soms trof hij haar ontredderd aan rondom de wc-pot, buiten op de parkeerplaats, of bij de bushalte. Samen voeren we het intakegesprek, terwijl mijn moeder lekker ligt te slapen in de tuinkamer, haar nieuwe thuis voor de komende periode. Wachtend op de dood.

We spreken af dat mijn broer contactpersoon is voor mijn moeder. Natuurlijk, hij is dat immers al jaren! Het intakegesprek in het hospice voelt als een warm

bad. Alles is gericht op comfort voor onze moeder en ook wij zijn te allen tijde welkom. Mijn broer zal regelen wie van mijn drie broers en ik dagelijks naar haar toe zullen gaan. Hij heeft de regie.

Vertrouwen

Echter, daar denkt het verplegend personeel anders over. Zij vragen aan mij, zonder dat mijn broer erbij is, of ik contactpersoon kan zijn. Tenslotte heeft mijn broer een psychiatrisch ziektebeeld en zij vinden het niet verantwoord dat hij dat is.

Van binnen briesend heb ik geduldig de situatie uitgelegd en ons volledige vertrouwen in onze bijzondere broer uitgesproken. De derde keer dat zij mij dit vragen heb ik helder, overduidelijk en voor de laatste keer gezegd dat wij hierover geen enkele concessie doen. Hij, en alleen hij, heeft die rol!

Kitty van Elst | yn@ypsilon.org

